

दानिएलचे पुस्तक - क्रमांक एकशे दहा

रोमची त्रिपक्षीय मैत्री: प्रकटीकरणातील तुरह्यांचे भविष्यसूचक महत्त्व उलगडणे

Jeff Pippenger

2024-03-01

प्रकटीकरणाच्या नवव्या अध्यायातील पहिल्या आणि दुसऱ्या धिक्कारांतील इस्लामने रोमावर आणलेल्या न्यायाचे प्रतिनिधित्व केले. विल्यम मिलर यांनी त्या तुरईना "रोमावर आणलेले विशेष न्याय" असे संबोधले होते; परंतु जगाला आर्मगेदोनकडे नेणाऱ्या त्रिविध संधीरूप आधुनिक रोमाला मिलर पाहू शकले नाहीत. उरियाह स्मिथ यांनी ओळखले की त्या तुरया रोमावर देवाच्या न्यायाचे प्रतिनिधित्व करीत होत्या, आणि पाचवी व सहावी तुरई (पहिला व दुसरा धिक्कार) या कॅथलिक चर्चवरील न्याय होत्या.

"या तुतारीचे स्पष्टीकरण करण्यासाठी आपण पुन्हा श्री. कीथ यांच्या लिखाणांतून आधार घेऊ. हा लेखक सत्यतेने असे म्हणतो: 'प्रकटीकरणग्रंथातील इतर कोणत्याही भागाविषयी भाष्यकर्त्यांमध्ये जितकी एकसारखी एकवाक्यता पाचव्या व सहाव्या तुतारीच्या, किंवा पहिल्या व दुसऱ्या धिक्काराच्या, सरासेन व तुर्क यांच्याशी संबंधित उपयोगाविषयी आढळते, तितकी क्वचितच इतरत्र आढळते. हे इतके स्पष्ट आहे की त्याचा गैरसमज होणे जवळजवळ अशक्य आहे. प्रत्येकास सूचित करणाऱ्या एखाद्या-दोन वचने एवढ्यावर न थांबता, प्रकटीकरणाच्या नवव्या अध्यायाचा संपूर्ण भाग, समप्रमाणात विभागून, त्या दोघांच्या वर्णनाने व्यापलेला आहे.'

"'रोमन साम्राज्य जसे विजयाद्वारे उदयास आले, तसेच ते विजयाद्वारे अधःपतन पावले; परंतु सारासेन आणि तुर्क हे अशी साधने ठरले की ज्यांच्या द्वारे एक खोटा धर्म धर्मत्यागी मंडळीचा दंड झाला; आणि म्हणूनच, पूर्वीच्या कर्ण्याप्रमाणे केवळ त्या नावाने संबोधिले न जाता, पाचवे आणि सहावे कर्णे 'हाय' असे म्हटले जातात.'" Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495.

मिलर आणि स्मिथ यांना रणशिगांविषयी, म्हणजे रोमवरील देवाच्या न्यायाविषयी, जे ओळखता आले नाही, ते असे की ते न्याय सूर्यपूजेची अंमलबजावणी करून घडवून आणले गेले. इ.स. 321 मध्ये कॉन्स्टंटाइनने पहिला रविवारविषयक कायदा जाहीर केला, आणि नऊ वर्षांनंतर त्याने राजधानी रोम शहरातून कॉन्स्टँटिनोपल शहरात हलविली; अशा रीतीने रोमन साम्राज्याच्या विघटनाच्या प्रक्रियेचा आरंभ झाला. दानिएल अध्याय अकरामध्ये, मूर्तिपूजक रोमने "काळ" एवढ्या अवधीसाठी सर्वोच्च राज्य करावयाचे होते; ज्याने इ.स.पू. 31 मधील अक्वियमच्या युद्धापासून इ.स. 330 पर्यंतच्या तीनशे साठ वर्षांचे प्रतिनिधित्व केले, जेव्हा कॉन्स्टंटाइनने राज्याचे पश्चिम आणि पूर्व असे विभाजन केले.

तो प्रांतातील सर्वात सुपीक स्थळांवरही शांततेने प्रवेश करील; आणि त्याचे पितरांनी, किंवा त्याच्या पितरांच्या पितरांनीही जे केले नाही, ते तो करील; तो त्यांच्यामध्ये लूट, उपहार व संपत्ती वाटून टाकील; होय, तो काही काळासाठी दुर्गम किल्ल्यांविरुद्ध आपल्या युक्त्या आखील. दानियेल 11:24.

त्या तीनशे साठ वर्षांच्या काळात रोमन साम्राज्य मुळात अजिंक्य होते; परंतु एकदा राजधानी पूर्वेकडे हलविल्यानंतर इतक्या प्रचंड साम्राज्यावर शासन करण्याची क्षमता उरली नाही. कॉन्स्टंटाइनने राज्याचे विभाजन आपल्या तिन्ही पुत्रांमध्ये करून नियंत्रण टिकवून ठेवण्याचा प्रयत्न केला, पण त्यामुळे पूर्वीच्या साम्राज्याचे विघटन अधिकच वेगाने पुढे सरकले.

इ.स. ५३८ मध्ये पोपसत्तेने पृथ्वीचे सिंहासन हस्तगत केले, तेव्हा ऑर्लीयाँ येथील तिसऱ्या परिषदेने रविवाराचा कायदा संमत केला. अशा रीतीने, इ.स. ६०६ मध्ये मोहम्मद यांनी आपले भविष्यवाणीपर सेवाकार्य आरंभ केले, आणि त्यांनी प्रतीकात्मक रीतीने त्या तुरईचे प्रतिनिधित्व केले, जिला इतिहासकार "धर्मत्यागी झालेल्या चर्चवरील चाबूक" असे ओळखतात. इ.स. ६०६ मध्ये मोहम्मद यांच्या सेवाकार्याने आरंभ झालेल्या पहिल्या आणि दुसऱ्या शापांची

इतिहासकथा २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी, सातवी तुरई वाजली तेव्हा, समाप्त झाली.

दुसरे हाय निघून गेले आहे; आणि पाहा, तिसरे हाय लवकर येत आहे. आणि सातव्या देवदूताने कर्णा फुंकला; आणि स्वर्गात मोठमोठे आवाज झाले, असे म्हणणारे, या जगाची राज्ये आमच्या प्रभूची आणि त्याच्या ख्रिस्ताची झाली आहेत; आणि तो युगानुयुगे राज्य करील. प्रकटीकरण ११:१४, १५.

पहिल्या दोन दुःखकाळांच्या इतिहासकाळात, पूर्वेकडील रोमची राजधानी कॉन्स्टँटिनोपल इ.स. 1453 मध्ये जिंकली गेली, आणि पश्चिमेकडील पोपसत्ताक रोमला इ.स. 1798 मध्ये तिचा प्राणघातक घाव देण्यात आला. “धर्मत्यागी मंडळीचा चाबूक” याने नागरी आणि धार्मिक अशा दोन्ही रोमांचा पाडाव केला होता. आधुनिक रोमचे त्रिविध ऐक्य संयुक्त संस्थानांमध्ये लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यात पूर्णत्वास येते.

“संयुक्त राज्यांतील प्रोटेस्टंट लोक अध्यात्मवादाचा हात पकडण्यासाठी दरीपलीकडे आपले हात सर्वप्रथम पुढे करतील; ते अथांग खार्ईपलीकडे पोहोचून रोमन सत्तेशी हस्तांदोलन करतील; आणि या त्रिविध ऐक्याच्या प्रभावाखाली, हा देश अंतरात्म्याच्या हक्कांना तुडविण्यात रोमच्या पावलांवर पाऊल ठेवील.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, 588.

त्या काळी, तिसऱ्या धिक्कारातील इस्लाम आधुनिक रोमवर रविवारच्या उपासनेची सक्ती केल्याबद्दल देवाचा न्यायकार्य पूर्ण करील, जसे त्याने मूर्तिपूजक रोम आणि पोपसत्ताक रोम यांच्या बाबतीत केले. मूर्तिपूजक रोमच्या बाबतीत, त्याने पहिल्या चार तुताऱ्या वापरून इ.स. 476 पर्यंत पाश्चात्य रोमची राजधानी येथे रोमन राज्यसत्तेचा अंत घडवून आणला; कारण इ.स. 476 नंतर त्या शहराचा कोणताही शासक रोमन वंशाचा नव्हता. इ.स. 1453 पर्यंत, इस्लामच्या पाचव्या तुतारीने पूर्वेकडील रोमवरील रोमन राज्यसत्तेचा अंत केला. इ.स. 1798 पर्यंत, इस्लामच्या सहाव्या तुतारीच्या इतिहासात, युरोपातील राष्ट्रांच्या पूर्वीच्या दहापदरी विभागणीवरील पोपसत्ताक राज्याचा अंत घडवून आणण्यात आला. रोमच्या नागरी राज्याचे—पश्चिम व पूर्व अशा दोन्हीचे—आणि रोमच्या धार्मिक राज्याचे पतन, सूर्याच्या मूर्तिपूजक उपासनेची सक्ती केल्यानंतर घडवून आणण्यात आले.

“संयुक्त संस्थानांतील लोक हे विशेष कृपाप्राप्त लोक राहिले आहेत; परंतु जेव्हा ते धार्मिक स्वातंत्र्यावर बंधने आणतील, प्रोटेस्टंट धर्माचा त्याग करतील, आणि पोपशाहीस मान्यता देतील, तेव्हा त्यांच्या अपराधाचे माप पूर्ण होईल, आणि ‘राष्ट्रीय धर्मत्याग’ स्वर्गाच्या ग्रंथांत नोंदविला जाईल. या धर्मत्यागाचा परिणाम राष्ट्रीय विनाश असा होईल.” Review and Herald, May 2, 1893.

भविष्यवाणीचा त्रिविध अनुप्रयोग, पहिल्या दोन परिपूर्तीच्या वैशिष्ट्यांवर आधारित राहून, त्या भविष्यवाणीच्या अंतिम परिपूर्तीचे वैशिष्ट्य स्थापित करतो. ११ सप्टेंबर, २००१ रोजी तिसरे “Woe” इतिहासात आले. ते प्रारंभी २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी आले होते, कारण तिसरे “Woe” म्हणजे सातवे कर्ण होय, आणि त्या वेळी त्या कर्णाचा नाद सुरू झाला. परंतु प्राचीन इस्राएलप्रमाणे, आधुनिक इस्राएलनेही बंडखोरीची निवड केली आणि कार्य पूर्ण करण्याऐवजी अरण्यात भटकण्याचा एक कालखंड आणला. म्हणून तिसऱ्या देवदूताच्या शिक्कामोर्तब करण्याचा काळ विलंबित झाला, जो ११ सप्टेंबर, २००१ रोजी पुन्हा सुरू झाला.

“अविश्वास, कुरकुर, आणि बंडखोरी यांमुळे प्राचीन इस्राएल चाळीस वर्षे कनान देशापासून वंचित राहिला. ह्याच पापांमुळे आधुनिक इस्राएलाचा स्वर्गीय कनानमध्ये प्रवेश विलंबित झाला आहे. कोणत्याही प्रसंगी देवाच्या वचनांमध्ये दोष नव्हता. प्रभूचे लोक असल्याचा दावा करणाऱ्यांमधील अविश्वास, जगिकता, अपवित्रीकरण, आणि कलह ह्यांमुळेच आपण इतकी वर्षे पाप व दुःखाच्या ह्या जगात राहून गेलो आहोत.” Selected Messages, book 2, 69.

देव बदलत नाही, आणि तो उपलब्ध प्रकाशानुसार न्याय करतो. आधुनिक इस्राएलकडे प्राचीन इस्राएलपेक्षा अधिक उपलब्ध प्रकाश होता, आणि आम्हाला असे कळविण्यात आले आहे की “तेच पापांनी आधुनिक इस्राएलचा स्वर्गीय कनानमध्ये प्रवेश उशिरा घडविला आहे.” जर आधुनिक इस्राएलला केवळ त्या प्रकाशाबद्दलच जबाबदार धरले गेले

असते, ज्याबद्दल प्राचीन इस्राएलला जबाबदार धरले गेले होते, तरी ते पुरेसे झाले असते; परंतु त्यांच्याकडे अधिक प्रकाश होता. म्हणून, जर “तेच पाप” हेच “प्राचीन इस्राएलला” “चाळीस वर्षे” अरण्यात भटकण्यास कारणीभूत ठरले, तर 1863 च्या बंडामध्ये आधुनिक इस्राएलला केवळ “अरण्यात” हद्दपार करण्यात आले एवढेच नव्हे, तर ते तेथेच मरण्यास तितकेच निश्चितपणे नेमले गेले होते. त्यांच्या “पापांनी” आतापर्यंत तिसऱ्या देवदूताचे कार्य विलंबित केले आहे.

“देवदूत म्हणाला, ‘तिसरा देवदूत त्यांना पुंजक्यांमध्ये बांधत आहे, किंवा स्वर्गीय कोठारासाठी त्यांच्यावर शिक्का मारत आहे.’ हा लहान समूह चिंताग्रस्त व क्लान्त दिसत होता, जणू त्यांनी कठोर परीक्षा व संघर्ष यांतून प्रवास केला होता. आणि असे भासत होते की सूर्य नुकताच एखाद्या ढगामागून उगवला होता व त्यांच्या मुखमंडलांवर प्रकाश टाकीत होता, ज्यामुळे ते विजयी दिसत होते, जणू त्यांचे विजय जवळजवळ संपादन झाले होते.” Early Writings, 88.

प्राचीन इस्राएलाला अरण्यात मरण्यासाठी हद्दपार करणाऱ्या त्याच पापांमुळे २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी आलेल्या तिसऱ्या देवदूताच्या कार्यास विलंब झाला आहे.

“येशूने परमपवित्रस्थानाचे दार उघडल्यानंतर, शब्बाथाचा प्रकाश दिसू लागला, आणि देवाच्या लोकांची परीक्षा घेण्यात आली, जशी प्राचीन काळी इस्राएलच्या संततीची परीक्षा घेण्यात आली होती, हे पाहण्यासाठी की ते देवाची व्यवस्था पाळतील की नाही. मी तिसऱ्या देवदूताला वर निर्देश करताना पाहिले, जो निराश झालेल्यांना स्वर्गीय पवित्रस्थानातील परमपवित्रस्थानाकडे जाणारा मार्ग दाखवत होता. ते विश्वासाने परमपवित्रस्थानात प्रवेश करतात तेव्हा, त्यांना येशू सापडतो, आणि आशा व आनंद पुन्हा नव्याने उगवून येतात. मी त्यांना मागे वळून पाहताना, भूतकाळाचा आढावा घेताना पाहिले, येशूच्या दुसऱ्या आगमनाच्या घोषणेपासून सुरू करून 1844 मध्ये वेळ निघून जाण्यापर्यंतच्या त्यांच्या अनुभवामधून. त्यांना त्यांच्या निराशेचे स्पष्टीकरण दिसते, आणि आनंद व निश्चितता पुन्हा त्यांना चेतना देतात. तिसऱ्या देवदूताने भूतकाळ, वर्तमानकाळ आणि भविष्यकाळ प्रकाशित केला आहे, आणि त्यांना ठाऊक होते की देवाने खरोखरच आपल्या गूढ प्रबोधनाने त्यांना मार्गदर्शन केले आहे.” Early Writings, 254.

तिसरा देवदूत हा मुद्रांकित करणारा देवदूत आहे, आणि तो २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी आला; परंतु प्राचीन इस्राएलाला अरण्यात मरावे लागले त्याच पापांमुळे त्याचे कार्य विलंबित झाले. १८६३ च्या बंडखोरीमुळे झालेला हा विलंब म्हणजे तिसऱ्या देवदूताच्या कार्याचाच विलंब होय, आणि म्हणूनच मुद्रांकनाला शंभराहून अधिक वर्षे अडथळाला असून ते विलंबित राहिले आहे.

“[गणना 32:6-15, उद्धृत.] प्रभु देव ईर्ष्यावान देव आहे, तरीही तो या पिढीतील आपल्या लोकांच्या पापांबद्दल व अपराधांबद्दल दीर्घकाळ सहनशीलता दाखवितो. देवाचे लोक जर त्याच्या सल्ल्यानुसार चालले असते, तर देवाचे कार्य पुढे गेले असते, आणि सत्याचे संदेश संपूर्ण पृथ्वीच्या पृष्ठभागावर राहणाऱ्या सर्व लोकांपर्यंत पोहोचविले गेले असते. देवाच्या लोकांनी जर त्यांच्यावर विश्वास ठेवला असता आणि त्याच्या वचनाप्रमाणे करणारे ठरले असते, जर त्यांनी त्याच्या आज्ञा पाळल्या असत्या, तर पृथ्वीवर वारे सोडून देणाऱ्या चार देवदूतांना संदेश घेऊन स्वर्गमध्यातून उडत येणारा देवदूत असा आक्रोश करित आला नसता, धरा, धरा, ते चार वारे पृथ्वीवर वाहू देऊ नका, जोपर्यंत मी देवाच्या सेवकांच्या कपाळांवर शिक्का मारत नाही. परंतु लोक प्राचीन इस्राएलप्रमाणेच अवज्ञाकारी, कृतघ्न, अपवित्र असल्यामुळे, सर्वांनी मोठ्या आवाजात घोषित केली जाणारी दयेची शेवटची घोषणा ऐकावी यासाठी काळ लांबविला जात आहे. प्रभूचे कार्य अडथळले गेले आहे, शिक्का मारण्याचा काळ विलंबित झाला आहे. अनेकांनी सत्य ऐकलेले नाही. परंतु प्रभू त्यांना ऐकण्याची व परिवर्तित होण्याची संधी देईल, आणि देवाचे महान कार्य पुढे जाईल.” Manuscript Releases, volume 15, 292.

११ सप्टेंबर २००१ रोजी तिसरा देवदूत पुन्हा आला, आणि १८६३ मधील बंडखोरीपासून विलंबित झालेला शिक्कामोर्तबाचा काळ पुन्हा सुरू झाला. तो तिसऱ्या धिक्कारातील इस्लामचा आगमन होता, जो सातवा कर्णाही आहे आणि जो शिक्कामोर्तबाच्या काळाच्या प्रारंभाची खूण करतो. शिक्कामोर्तबाचा काळ २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी

तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनाने सुरु झाला, जेव्हा सातवा कर्णा वाजू लागला; परंतु त्या कर्ण्याला अडथळा आला आणि तो विलंबित झाला.

आणि जो देवदूत मी समुद्रावर व पृथ्वीवर उभा असलेला पाहिला, त्याने आपला हात स्वर्गाकडे उचलला, आणि जो सर्वकाळ जिवंत आहे, ज्याने स्वर्ग व त्यातील सर्व गोष्टी, पृथ्वी व तिच्यातील सर्व गोष्टी, आणि समुद्र व त्यातील सर्व गोष्टी निर्माण केल्या, त्याची शपथ घेऊन म्हटले की, यापुढे विलंब होणार नाही; परंतु सातव्या देवदूताच्या आवाजाच्या दिवसांत, जेव्हा तो कर्णा फुकण्यास आरंभ करील, तेव्हा देवाचे गूढ पूर्ण होईल, जसे त्याने आपल्या सेवक संदेष्ट्यांना घोषित केले आहे. प्रकटीकरण 10:5-7.

सातव्या देवदूताचा “आवाज” हा प्रकटीकरणाच्या अठराव्या अध्यायातील त्या देवदूताचा आवाज आहे, जो न्यू यॉर्क शहरातील महान इमारती पाडून टाकण्यात आल्या तेव्हा खाली उतरला.

आणि या गोष्टींनंतर मी आणखी एक देवदूत स्वर्गातून खाली उतरताना पाहिला; त्याच्याकडे महान अधिकार होता; आणि त्याच्या तेजाने पृथ्वी प्रकाशित झाली. आणि त्याने प्रबळ आवाजाने मोठ्याने हाक मारून म्हटले, “महान बाबेल पडली आहे, पडली आहे, आणि ती दुष्टात्म्यांचे वासस्थान, प्रत्येक अशुद्ध आत्म्याचा अड्डा, आणि प्रत्येक अशुद्ध व घृणास्पद पक्ष्याचा पिंजरा झाली आहे. कारण सर्व राष्ट्रांनी तिच्या व्यभिचाराच्या क्रोधरूपी द्राक्षारसाचे पान केले आहे, आणि पृथ्वीच्या राजांनी तिच्याबरोबर व्यभिचार केला आहे, आणि पृथ्वीचे व्यापारी तिच्या विलासाच्या विपुलतेमुळे श्रीमंत झाले आहेत.” प्रकटीकरण 18:1-3.

खाली उतरलेल्या सामर्थ्यवान देवदूताचा “आवाज” देवदूतांना चार वारे रोखून धरण्याची आज्ञा करतो; हे वारे सुटून जाण्याचा आणि आपल्या मार्गात मृत्यू व विनाश आणण्याचा प्रयत्न करणाऱ्या “क्रोधित घोड्या” प्रमाणे दर्शविले आहेत.

“देवाचे दूत त्याची आज्ञा पाळित, पृथ्वीचे वारे रोखून धरतात, जेणेकरून देवाच्या सेवकांच्या कपाळांवर शिक्का मारला जाईपर्यंत ते वारे पृथ्वीवर, समुद्रावर, किंवा कोणत्याही वृक्षावर वाहू नयेत. तो सामर्थ्यवान दूत पूर्वेकडून (किंवा सूर्योदयाकडून) वर येताना दिसतो. या अतिसामर्थ्यवान दूताच्या हातात जिवंत देवाचा, किंवा त्या एकट्याचाच जो जीवन देऊ शकतो, असा शिक्का आहे; जो कपाळांवर ती खूण किंवा लेख अंकित करू शकतो, ज्यांना अमरत्व, अनंत जीवन प्रदान केले जाणार आहे. हाच त्या सर्वोच्च दूताचा आवाज आहे, ज्याला हे कार्य पूर्ण होईपर्यंत, आणि त्याने त्यांना सोडून देण्याची आज्ञा देईपर्यंत, त्या चार दूतांना चार वारे आवरून ठेवण्याची आज्ञा करण्याचा अधिकार होता.” Testimonies to Ministers, 445.

चार देवदूतांना वारे धरून ठेवण्याची आज्ञा करणारा देवदूत हा प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील तो देवदूत आहे, जो आपल्या गौरवाने पृथ्वी प्रकाशमान करतो; आणि त्याचा “मोठा आवाज” हा सातव्या देवदूताचा आवाज आहे.

“आणि प्रकटीकरण ७ मध्ये आपल्या विचारार्थ, सांत्वनार्थ आणि प्रोत्साहनार्थ किती विलक्षण चित्रण दिलेले आहे! चार देवदूतांना पृथ्वीवर एक कार्य करण्याची नेमणूक करण्यात आलेली आहे. परंतु ज्याने स्वतःला तिच्या खंडणीसाठी अर्पण करून जग विकत घेतले, त्याचे काही निवडलेले लोक आहेत. कोण? जे देवाच्या सर्व आज्ञा पाळित आहेत आणि ज्यांच्याकडे येशूचा विश्वास आहे.

“योहानाचे लक्ष दुसऱ्या एका दृश्याकडे वेधण्यात आले: ‘आणि मी पूर्वेकडून वर येणारा दुसरा एक देवदूत पाहिला, ज्याच्याजवळ जिवंत देवाची मुद्रा होती’ (प्रकटीकरण 7:2). हा कोण आहे? तो कराराचा देवदूत आहे. तो सूर्योदयाच्या दिशेने येतो. तो उच्चातून उगवणारा प्रभातप्रकाश आहे. तो जगाचा प्रकाश आहे. ‘त्याच्यामध्ये जीवन होते; आणि ते जीवन मनुष्यांचा प्रकाश होते’ (योहान 1:4). याचाचे वर्णन यशया असे करतो: ‘कारण आमच्यासाठी एक बालक जन्मले आहे, आम्हांस एक पुत्र दिला आहे; आणि प्रभुत्व त्याच्या खांद्यावर असेल; आणि त्याचे नाव अद्भुत, सल्लागार, पराक्रमी देव, सनातन पिता, शांतीचा अधिपती असे ठेवले जाईल’ (यशया 9:6). त्याने स्वर्गातील देवदूतांच्या सैन्यांवर श्रेष्ठत्व असलेल्या व्यक्तीप्रमाणे त्या देवदूतांना मोठ्याने हाक मारली, ‘ज्यांना पृथ्वीला व समुद्राला इजा करण्याचा अधिकार देण्यात आला होता,’ असे म्हणत, ‘जोपर्यंत आम्ही

आपल्या देवाच्या सेवकांच्या कपाळांवर मुद्रा ठोकत नाही, तोपर्यंत पृथ्वीला, समुद्राला किंवा वृक्षांना इजा करू नका' (प्रकटीकरण 7:2, 3)."

"येथे दैवी आणि मानवी यांचे ऐक्य झालेले आहे. त्या चार देवदूतांना त्याच्या आज्ञेची प्रतीक्षा करेपर्यंत चार वारे आवरून धरण्याची आज्ञा दिली आहे. संपूर्ण अध्याय वाचा. 'इजा करू नका,' ही हाक पुनर्स्थापक, उद्धारकर्ता याच्याकडून उच्चारली जाते."

"न्याय आणि क्रोध यांना केवळ थोड्या काळासाठी दडपून ठेवायचे होते, जोपर्यंत एक विशिष्ट कार्य पूर्ण होत नव्हते. संदेश—इशारा आणि दयेचा अंतिम संदेश—आपले कार्य करण्यास विलंबित झाला आहे, कारण धनाविषयीची स्वार्थी आसक्ति, सुखसुविधेची स्वार्थी आसक्ति, आणि जे कार्य केले जाणे आवश्यक आहे ते करण्यास मनुष्याची अयोग्यता. जो देवदूत आपल्या तेजाने पृथ्वीला प्रकाशित करणार आहे, त्याने त्या मानवी साधनांची प्रतीक्षा केली आहे ज्यांच्यामार्फत स्वर्गाचा प्रकाश प्रकट होऊ शकला असता; आणि अशा रीतीने ते सहकार्य करून, आपल्या पवित्र, गंभीर महत्त्वासह, तो संदेश देतात जो जगाचे भविष्य निश्चित करणार आहे." Manuscript Releases, volume 15, 222.

तिसरा देवदूत, जो ख्रिस्त आहे, तोच तो शिक्कामोर्तब करणारा देवदूत आहे, जो २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी आला; परंतु देवाच्या लोकांच्या अवज्ञेमुळे, एक लाख चव्वेचाळीस हजारांवर शिक्कामोर्तब करण्याचे त्याचे कार्य ११ सप्टेंबर, २००१ पर्यंत विलंबित झाले. त्यानंतर तिसऱ्या शापाचे इस्लामने न्यू यॉर्कमधील महान इमारती पाडल्या, आणि शिक्कामोर्तब करण्याची प्रक्रिया सुरू झाली. त्या वेळी राष्ट्रे "क्रोधित झाली, तरी आवर घालून ठेवली गेली." प्रकटीकरण अध्याय अठराच्या पहिल्या आवाजाने, देवाच्या लोकांवर शिक्कामोर्तब होईपर्यंत, चार देवदूतांना थांबून धरण्याची आज्ञा दिली आहे.

येशू नेहमी समाप्तीचे चित्रण आरंभीद्वारे करतो, आणि 26 फेब्रुवारी 1993 रोजी, तिसऱ्या हायची इस्लामिक शक्तीने वर्ल्ड ट्रेड सेंटरच्या नॉर्थ टॉवरच्या भूमिगत पार्किंग गॅरेजमध्ये ट्रक बॉम्बचा स्फोट घडवून आणला. त्या स्फोटामुळे इमारतीचे मोठ्या प्रमाणावर नुकसान झाले, सहा जण ठार झाले आणि इतर हजाराहून अधिक जण जखमी झाले. जरी त्या हल्ल्यामुळे मनोरे कोसळले नाहीत, तरी तो अमेरिकेच्या भूमीवरील दहशतवादाचा एक महत्त्वपूर्ण प्रकार होता आणि 11 सप्टेंबर 2001 च्या घटनांचे पूर्वसूचन करणारा ठरला.

मुद्रांकनाचा काळ 11 सप्टेंबर 2001 रोजी सुरू झाला, परंतु त्यात त्यापूर्वी आठ वर्षांचा एक पूर्वइशारा समाविष्ट होता. 7 ऑक्टोबर 2023 रोजी इस्राएलवर झालेला इस्लामी हल्ला हा मुद्रांकनाच्या काळाच्या समाप्तीचा एक पूर्वइशारा आहे. तिसऱ्या धिक्काराची भविष्यसूचक वैशिष्ट्ये पहिल्या दोन धिक्कारांच्या भविष्यसूचक वैशिष्ट्यांसह स्थापित करण्यात आली आहेत. प्रकटीकरणाच्या नवव्या अध्यायाच्या आरंभीच्या वचनेमध्ये एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनाचे चित्रण केले आहे.

त्या विषयाचा आपण पुढील लेखात विचार करू.

"जर अशा प्रकारची दृश्ये येऊ घातली असतील, अपराधी जगावर असे प्रचंड न्याय येणार असतील, तर देवाच्या लोकांसाठी आश्रय कोठे असेल? संताप ओसरून जाईपर्यंत त्यांचे संरक्षण कसे केले जाईल? योहान निसर्गातील तत्त्वे—भूकंप, वादळ, आणि राजकीय संघर्ष—यांचे चित्रण चार देवदूतांनी रोखून धरलेले आहे, असे पाहतो. देव त्यांना सोडून देण्याचा शब्द देईपर्यंत हे वारे नियंत्रणाखाली आहेत. ह्यातच देवाच्या मंडळीची सुरक्षितता आहे. देवाचे देवदूत त्याची आज्ञा पाळतात, पृथ्वीचे वारे आवरून धरतात, जेणेकरून देवाच्या सेवकांच्या कपाळांवर शिक्का बसविला जाईपर्यंत ते वारे पृथ्वीवर, समुद्रावर, किंवा कोणत्याही वृक्षावर वाहू नयेत. तो सामर्थ्यवान देवदूत पूर्वेकडून (किंवा सूर्योदयाच्या दिशेकडून) वर येताना दिसतो. या सर्वांत सामर्थ्यवान देवदूताच्या हातात जिवंत देवाचा शिक्का आहे, किंवा त्याचाच, जो एकटाच जीवन देऊ शकतो, जो कपाळांवर ते चिन्ह किंवा लेख कोरू शकतो, ज्यांना अमरत्व, अनंत जीवन प्रदान केले जाणार आहे. ह्या सर्वोच्च देवदूताचाच तो आवाज होता, ज्याला हे कार्य पूर्ण होईपर्यंत चार वारे आवरून धरावेत, आणि त्यानंतरच त्यांना सोडून देण्याचा इशारा द्यावा,

अशी आज्ञा चार देवदूतांना देण्याचा अधिकार होता.”

“जे जग, देहस्वभाव आणि सैतान यांवर विजय मिळवितात, तेच जिवंत देवाचा शिक्का प्राप्त करणारे कृपापात्र ठरतील. ज्यांचे हात स्वच्छ नाहीत, ज्यांची अंतःकरणे शुद्ध नाहीत, त्यांच्यावर जिवंत देवाचा शिक्का असणार नाही. जे पापाची योजना करीत आहेत आणि ते आचरत आहेत, त्यांना वगळले जाईल. केवळ तेच, जे देवासमोर आपल्या वृत्तीमध्ये महान प्रतिरूपात्मक प्रायश्चित्तिदिनी पश्चात्ताप करीत व आपल्या पापांची कबुली देत असलेल्यांच्या स्थानात उभे आहेत, तेच देवाच्या संरक्षणास योग्य म्हणून ओळखले जाऊन चिन्हांकित केले जातील. जे आपल्या तारणाऱ्याच्या प्रगटीकरणाची—पहाटेची वाट पाहणाऱ्यांपेक्षाही अधिक उत्कटतेने व आतुरतेने—दृढपणे अपेक्षा करीत, वाट पाहत आणि जागृत राहात आहेत, त्यांची नावे शिक्कामोर्तब झालेल्यांमध्ये गणली जातील. जे, सत्याचा सर्व प्रकाश त्यांच्या आत्म्यांवर प्रखरतेने पडत असताना, आपल्या जाहीर केलेल्या विश्वासास अनुरूप अशी कर्मे करावयास हवी होती, पण पापाने मोहित होऊन, आपल्या अंतःकरणांत मूर्ती उभ्या करतात, देवासमोर आपल्या आत्म्यांना भ्रष्ट करतात, आणि पापात त्यांच्याशी सहभागी होणाऱ्यांनाही दूषित करतात, त्यांची नावे जीवनाच्या पुस्तकातून पुसून टाकली जातील, आणि ते आपल्या दिव्यांसह पात्रांत तेल नसलेल्या अवस्थेत, मध्यरात्रीच्या अंधकारात सोडले जातील. ‘पण जे माझ्या नावाचे भय बाळगता, त्यांच्यावर धार्मिकतेचा सूर्य आपल्या पंखांत आरोग्य घेऊन उगवेल.’”

“देवाच्या सेवकांवरील हे मुद्रांकन तेच आहे जे यहेज्केलास दर्शनात दाखविण्यात आले होते. योहानही या अत्यंत स्तंभित करणाऱ्या प्रकटीकरणाचा साक्षीदार झाला होता. त्याने समुद्र व त्याच्या लाटा गर्जत असल्याचे पाहिले, आणि भयामुळे मनुष्यांची हृदये खचत असल्याचे पाहिले. त्याने पृथ्वी हलविली जात असल्याचे, आणि पर्वत समुद्राच्या मध्यभागी फेकले जात असल्याचे पाहिले (जे अक्षरशः घडत आहे), त्याचे पाणी गर्जत व अस्वस्थ होत असल्याचे, आणि त्याच्या फुगवट्यामुळे पर्वत हादरत असल्याचे पाहिले. त्याला साथीचे रोग, महामारी, दुष्काळ आणि मृत्यू त्यांच्या भयंकर कार्याची पूर्तता करीत असल्याचे दाखविण्यात आले.” Testimonies to Ministers, 445.